

Polski Związek Filatelistów
Komisja Maksimafilii

MAKSIMAFILIA

Biuletyn Nr 1/2021

SPIS TREŚCI

Słowo wstępne

Nowości

Poradnik Kolekcjonera Kart Maksimum – cz. 1

Polskie Karty Maksimum - cz. 1 – lata 1920 - 1930

Marian Teodor Haydzicki (1909-1985) - Cz. 1

Tezy Analogiczne

Konkurs

Komisja Maksimafilii

Skład Komisji

Przewodniczący

Sławomir Bem

Członkowie Komisji

Wojciech Chwastowski

Jerzy Musiał

Jacek Tatarski

Zespół redakcyjny:

Sławomir Bem, Wojciech Chwastowski, Marek Smoła

Wydawca: Komisja Maksimafilii ZG PZF; adres: Maksimafilia@wp.pl

SŁOWO WSTĘPNE

Mamy przyjemność zaprezentować Państwu pierwszy numer biuletynu poświęconego zbieraniu kart maksimum, który powstał z inicjatywy Komisji Maksimafilii ZG PZF. W biuletynie będziemy starali się przybliżyć czytelnikom zarówno teorię, historię i nowości z obszaru maksimafilii. Okres pandemii z jednej strony wpłynął na istotne ograniczenie naszych bezpośrednich kontaktów ale też z drugiej strony mógł dać nam więcej czasu na rozwijanie naszych zainteresowań, zbiorów czy nawet eksponatów wystawowych.

Taką możliwość rozwoju kolekcjonerskiej pasji oraz realizacji własnych, twórczych ambicji, tworzenia nowych kart maksimum, daje maksimafilia, należąca do najbardziej atrakcyjnych od strony wizualnej rodzajów filatelistyki.

Zachęcamy filatelistów zarówno młodzieżowych jak i dorosłych do rozwijania swoich zbiorów oraz budowy nowych eksponatów wystawowych. Takie hobby nie wymaga dużych nakładów finansowych, a może sprawić dużą przyjemność i satysfakcję. Zbudowanie eksponatu wystawowego jest też w zakresie możliwości, w tym finansowych, również dla młodych filatelistów. W każdym z numerów będziemy zamieszczać wskazówki pomagające w budowie eksponatów klasy maksimafilii.

Apelujemy do opiekunów kół młodzieżowych aby zachęcali młodzież do tworzenia kart maksimum i budowy zbiorów i eksponatów filatelistycznych.

Chcemy również zachęcić czytelników do dzielenia się z nami swoimi kreacjami nowych kart maksimum oraz do udziału w konkursach, które będziemy organizować. Zachęcamy również do udziału w tworzeniu kolejnych numerów biuletynu i przesyłania nam artykułów do publikacji.

Sławomir Bem
Przewodniczący
Komisji Maksimafilii ZG PZF

NOWOŚCI – JAK TO ROBIĄ INNI

W zeszłym roku zakończył się konkurs na najlepszą kartę maksimum roku 2019 organizowany przez Komisję Maksimafilii FIP. Poniżej przedstawiamy karty maksimum, które zajęły pierwsze trzy miejsca¹:

1 miejsce – Most Romano de Liergena, Hiszpania

2 miejsce – Masza i niedźwiedź, Rosja

¹ Za Newsletter Komisji Maksimafilii nr 05 - 01 / 2021

3 miejsce – Jaskinia Lascaux, Francja

PORADNIK KOLEKCJONERA KART MAKSYMUM – CZ. 1

Sławomir Bem

Maksimafilia jest dziedziną kolekcjonerstwa, której przedmiotem jest karta maksimum, jest również jedną z 11 samodzielnych klas na filatelistycznych wystawach uznawanych przez Światową Federację Filatelistyki (FIP) i uważana jest za jedną z najbardziej atrakcyjnych wizualnie rodzajów filatelistyki.

Początki maksimafilii związane są z rozwojem na przełomie XIX i XX w. kolekcjonerstwa widokówek. Wtedy też powstały pierwsze karty, w których do związku kasownika i ilustracji karty pocztowej doszła trzecia zgodność z tematem znaczka pocztowego. Maksimafilia w obecnym rozumieniu, gdzie kluczowym elementem jest znaczek pocztowy a nie widokówka, powstała dopiero w latach 1920-tych i 1930-tych. Ponieważ w początkowym okresie maksimafilii zajmowało się niewielu zbieraczy, karty maksimum powstałe w okresie do drugiej wojny światowej są stosunkowo rzadkie. Rozkwit maksimafilii nastąpił w latach po drugiej wojnie światowej, a istotny wkład w rozwój maksimafilii wnosili również polscy filateliści. Tezy Mariana Haydzickiego, znanego tarnowskiego filatelisty, zostały przyjęte na pierwszym międzynarodowym kongresie zbieraczy kart maksimum w 1947r. we Francji (W dalszej biuletynie zamieszczamy je wraz z pierwszą częścią artykułu biograficznego

o M.Haydzickim). Obecne regulacje i zasady dla klasy maksimafilii przedstawiono w Regulaminie Specjalnym Oceny Ekspонатów Maksimafilii, który dostępny jest na stronie internetowej Zarządu Głównego PZF (www.zgpzf.pl).

Mimo, że karty maksimum mogą oprócz ekspонатów klasy maksimafilii, mogą być również używane w ekspонатach tematycznych obok innych walorów filatelistycznych, to już zbiory i eksponaty maksimafilii powinny być zbudowane wyłącznie z kart maksimum.

W pierwszym odcinku poradnika chcemy zwrócić uwagę na samą kartę maksimum i jak prawidłowa karta maksimum powinna być zbudowana. Karta maksimum jest to walor filatelistyczny zbudowany z trzech elementów pocztowych: ilustrowanej kartki pocztowej (widokówki), znaczka pocztowego naklejonego po stronie ilustracji oraz kasownika pocztowego, przedstawiających pomiędzy sobą zgodność. Zgodność między ilustracją znaczka pocztowego, ilustracją widokówki oraz rysunkiem i/lub tekstem kasownika czy miejscem kasowania musi być bliska i możliwa do weryfikacji.

Prawidłowa karta maksimum z 2018 r. przedstawiająca kwiaty konwalii – zgodność tematu ze znaczka z rysunkiem stempla i ilustracją kartki.

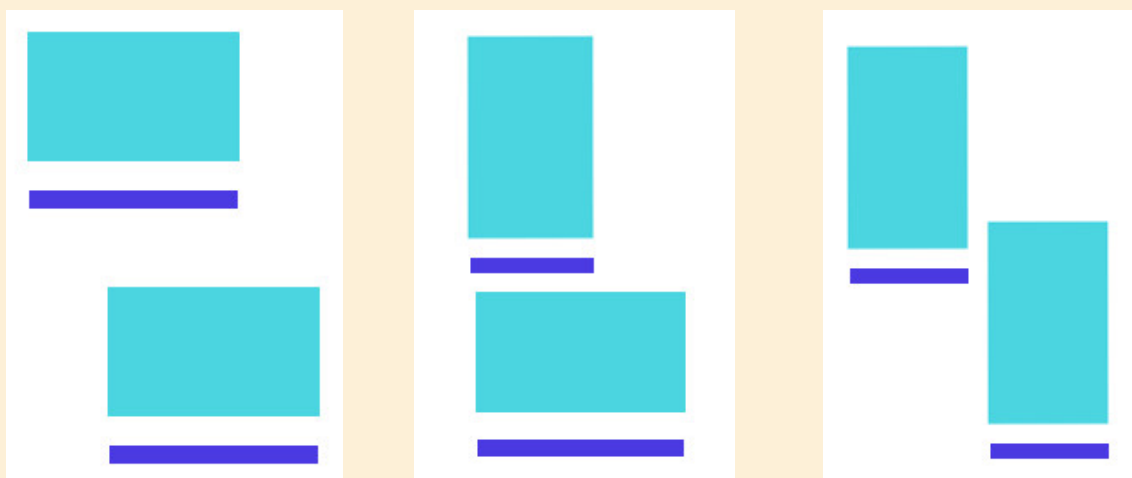
Na stronie widokowej karty maksimum powinien być naklejony tylko jeden znaczek, nie może zajmować więcej niż 25 % powierzchni widokówki. Jedynie w przypadku gdy ten sam temat jest rozłożony na kilka połączonych znaczków tworzących panoramę, zestaw taki może pojawić się na jednej widokówce. Jednak kiedy temat jest wyodrębniony na jednym z kilku

połączonych znaczków, na widokówce winien znaleźć się tylko ten jeden znaczek ilustrujący temat danej karty maksimum.

Jedyny obecnie dopuszczalny przykład zamieszczenia na karcie maksimum zestawu kilku połączonych znaczków tworzących panoramę.

Wymiary kartki powinny odpowiadać ogólnym przepisom konwencji pocztowej – maks. 105 x 148 mm, min. 90 x 140 mm. Zabronione jest zmniejszanie rozmiaru widokówki i jej przycinanie. Dopuszczalne są wyłącznie widokówki kwadratowe lub prostokątne dostępne na rynku. Ich rozmiar winien umożliwiać ich rozmieszczenie w ekspozycji wystawowej na arkuszu formatu A4 (210 x 297 mm) w ilości dwóch sztuk na arkusz, ale tak by karty na siebie nie zachodziły. Przykłady poprawnego rozmieszczenia na karcie wystawowej formatu A4 poziomych i pionowych kart maksimum z opisami przedstawiono na poniższych rysunkach.

Po lewej przykład poprawnego rozmieszczenia dwóch poziomych kart maksimum, w środku przykład rozmieszczenia karty poziomej z kartą pionową, a po prawej przykład rozmieszczenia dwóch pionowych kart maksimum.

C.d.n.

POLSKIE KARTY MAKSIMUM - CZ. 1. LATA 1920-1930.

Wojciech Chwastowski, Sławomir Bem

Maksimafilia powstała na przełomie XIX i XX w. Ponieważ w tym okresie Polska była pod zaborami, pierwsze polskie karty maksimum zaczęły powstawać dopiero po uzyskaniu niepodległości w 1918r.

W niniejszym cyklu zatytułowanym Polskie Karty Maksimum będziemy prezentować ten ciekawy świat polskich kart maksimum, zaczynając od lat 1920-tych. Mamy nadzieję, że cykl ten pozwoli czytelnikom lepiej poznać polskie karty maksimum oraz zachęci kolejnych zbieraczy zarówno do jego uzupełnienia jak i dalszego rozwoju poprzez nowe kreacje oparte na nowych polskich znaczkach pocztowych. Ponieważ nie uważamy, że zestaw ten jest kompletny, prosimy też czytelników, którzy zidentyfikują inne karty z danego okresu, o nadsyłanie ich obustronnych skanów na adres email Maksimafilia@wp.pl, tak byśmy w kolejnych numerach mogli uzupełniać braki.

Cykl ten dedykujemy pamięci wieloletniego przewodniczącego Komisji Maksymafilii Zarządu Głównego PZF Mariana Rawińskiego (1932-2017).

Poniżej przedstawiamy karty maksimum z lat 1920-1930.

Zn. /Fi. 85/ Wydanie w walucie markowej
Wydawca kartki nieznany
Stempel okolicznościowy Bydgoszcz 20. ? . 20

Zn. /Fi. 90/ Wydanie w walucie markowej
Wydawca kartki Salon Malarzy Polskich
Stempel dzienny 1.5.20

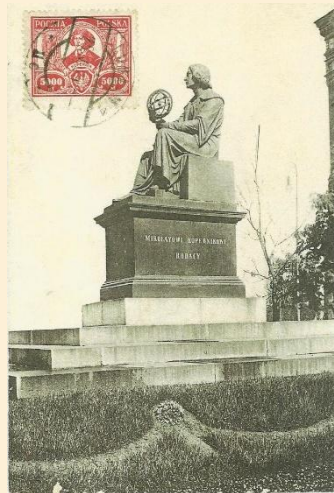

Zn./Fi.137/ Duży orzeł na tarczy barokowej
Wydawca kartki nieznany
Stempel dzienny Warszawa 26.VIII.38

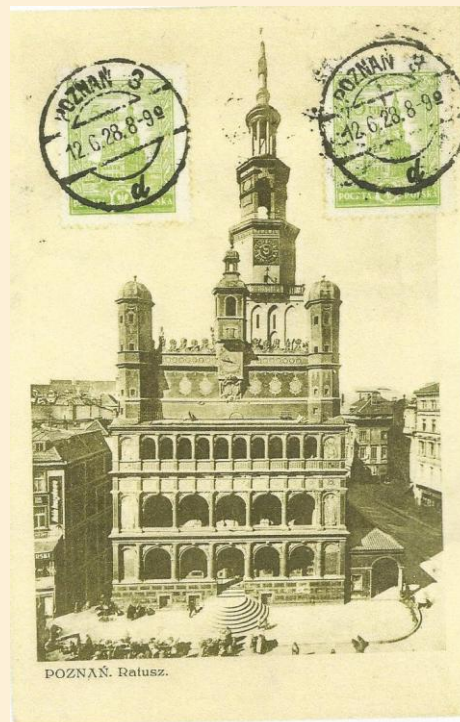
Zn./Fi. 166/ Mikołaj Kopernik
Wydawca kartki Königsfeld Berlin
Stempel dzienny Lublin 1 25.V.1924r.

Zn./Fi. 206/ J. Sobieski
Wydawca kartki nieznany
Stempel dzienny Lwów 1 10.VI.1927r.

Zn./Fi. 208/ Ratusz w Poznaniu
Wydawca kartki Atlas Poznań
Stempel dzienny Poznań 3 12.6.1928

Zn. /Fi. 207/ Zamek królewski i Kolumna Zygmunta
Wydawca kartki Akropol Kraków
Stempel dzienny Warszawa 1 28.VIII.1936r.

Zn. /Fi. 245/ Jan III Sobieski
Wydawca kartki Akropol Kraków
Stempel dzienny Warszawa 1 22.VIII.1930r.

MARIAN TEODOR HAYDZICKI (1909-1985) – ZAPOMNIANY TARNOWIANIN

(Cz. 1)

Marek Smoła

Wstęp

O Marianie Teodorze Haydzickim pisano dotąd właściwie tylko w aspekcie jego filatelistycznej aktywności, słusznie doceniając jego zasługi dla teoretycznego rozwoju tego pasjonującego hobby. Ostatnio, na skutek badań w archiwach IPN, ujawniona została nieznana dotąd sfera jego działalności – udział w konspiracji antykomunistycznej po II wojnie światowej.

Jeden z najbardziej znanych polskich filatelistów, teoretyk wystawiennictwa, autor tzw. tez analogofilskich, będących wykładnią zasad jednej z popularniejszych w świecie dziedzin filatelistyki. Dziennikarz i publicysta filatelistyczny. Jednocześnie człowiek pełen ambicji i zazdrosny megaloman, który doprowadził do poważnego organizacyjnego konfliktu w tarnowskim oddziale Polskiego Związku Filatelistów. Zrażony do tego środowiska przeniósł się na Lubelszczyznę, gdzie – oprócz pracy zawodowej – dalej zajmował się działalnością filatelistyczną. Wkrótce też zamieszkał w Opolu, gdzie pozostał do śmierci nie zrywając kontaktu z Tarnowem. Romantyk i niespokojny duch, człowiek przy tym religijny i związany z wartościami katolicko-narodowymi. Przedstawiciel pokolenia, które budowało dwukrotnie polską niepodległość. Po śmierci spoczął w Tarnowie.

Lata najwcześniejsze

O ile data urodzenia Haydzickiego nie ulega wątpliwości, o tyle już miejsce jego narodzin podawane było z reguły błędnie. Marian Teodor Haydzicki urodził się 24 marca 1909 roku w rodzinie Mikołaja i Elżbiety z domu Graban w ówczesnej Galicji, w miejscowości Łuka Wielka w powiecie tarnopolskim, co potwierdza ponad wszelką wątpliwość własnoręcznie pisany życiorys Haydzickiego, złożony wraz z podaniem o pracę w Państwowej Fabryce Związków Azotowych w Mościcach pod Tarnowem w 1938 roku. Przywołane wyżej biogramy jako miejsce urodzenia Haydzickiego podają z reguły Łuki Wielkie, a autor takiegoż publikowanego na stronie internetowej ZG PZF pisze wprost, że chodzi o miejscowość leżącą na terenie Rosji. Ówczesna Łuka Wielka to jednak niewielka wieś leżąca 14 km na południe od Tarnopola. W miejscowości była jednoklasowa szkoła powszechna, gorzelnia, cerkiew prawosławna. Najbliższy kościół katolicki znajdował się w leżących w odległości 8 km od Łuki Mikulińcach, tam zapewne też Haydzicki został ochrzczony.

W nieznanym dzisiaj okolicznościach, być może w związku z działaniami wojennymi, rodzina przeniosła się do Tarnowa, gdzie Haydzicki został wkrótce uczniem III Gimnazjum. Tutaj, już

w 1921 roku, zainteresował się, jak wielu jemu podobnych, filatelistyką, która była wówczas niezwykle popularna. W tamtych latach zbieractwo znaczków („markomania”) prowadzono głównie poprzez wymianę z innymi zbieraczami, także z zagranicy. Młody Haydzicki, jako uczeń gimnazjum, w 1926 roku, założył Międzynarodowy Klub Zamiany, dla którego wydawał kwartalnik „Międzynarodowy Filatelista” (w podtytule „Międzynarodowe Czasopismo Kwartalne”) . Pismo ukazywało się w Tarnowie w latach 1926-1927, w języku polskim, angielskim, francuskim i niemieckim. W trzech zeszytach ukazały się łącznie cztery numery tego tytułu. Pismo publikowało ogłoszenia, za które opłaty przyjmowano w różnych walutach (choćby w dolarach USA, oraz frankach francuskich i szwajcarskich). Dużą część każdego numeru zajmowały wykazy członków Klubu, adresy filatelistów publikowane w celu ułatwienia wymiany znaczków, informacje o działalności oraz adresy firm filatelistycznych, a także liczne reklamy . Cena jednego egzemplarza wynosiła 60 gr (albo 10 centów USA lub 2 franki szwajcarskie) . Siedziba redakcji znajdowała się w Tarnowie. Warto podkreślić, że dumnie zwączy się redaktorem naczelnym, wydawcą i dyrektorem pisma Marian Haydzicki miał wówczas 17-18 lat. Musiał już wtedy ujawnić niezwykłą przedsiębiorczość i zapewne lekkie pióro i rzeczowy język, a także znajomość języków obcych, którą później doprowadził do bardzo wysokiego poziomu.

Działalność ta nie była akceptowana przez szkołę, w wyniku czego Haydzicki miał zostać usunięty z III Gimnazjum. I tej informacji nie da się dzisiaj zweryfikować. Równie dobrze zmiana miejsca zamieszkania na Stanisławów mogła być spowodowana zmianą pracy przez jego ojca, który był kolejjarzem. Sam podawał też rozbieżne informacje na ten temat. W życiorysie zapisał, że gimnazjum typu matematyczno-przyrodniczego ukończył w tym mieście w 1931 roku, zaś w arkuszu ewidencyjnym, że do III Państwowego Gimnazjum Matematyczno-Przyrodniczego w Stanisławowie uczęszczał w latach 1928-1930. Urzędnik fabryczny weryfikujący te informacje dopisał, na podstawie załączonego świadectwa, że Haydzicki ukończył siódmą klasę tej szkoły. Z kolei na podaniu o pracę z 30 marca 1938 roku akceptujący jego zatrudnienie dyrektor zapisał odręcznie: „8 klasa bez matury”. Sam Haydzicki już po latach, pod koniec życia, czuł się mocno związany z żyjącymi kolegami z III Gimnazjum. Uczestniczył w kolejnych zjazdach absolwentów szkoły w latach 1979-1981. Antoni Sypek, autor monografii III Liceum w Tarnowie, zapisał nazwisko Haydzickiego jako uczestnika pierwszego z tych zjazdów a związanego z rocznikiem 1930. W kolejnym roku, 1980, Haydzicki, wspólnie z Mieczysławem Zacharą, przywieźli z Opola prof. Antoniego Kmicikiewicza, przedwojennego jeszcze gimnazjalnego profesora. Ostatni zjazd, w którym Haydzicki brał udział, miał miejsce w czerwcu 1981 roku. Po wspólnym obiedzie w restauracji Bristol, „spotkanie zakończył Marian Haydzicki staropolskim toastem Kochajmy się. Jak zanotował kronikarz: Głosem nie ustępował Kiepurze” .

Naukę szkolną kończył chyba jednak w Stanisławowie, skoro stamtąd, w 1932 roku, został powołany do zasadniczej służby wojskowej. Odbywał ją w 1 pułku artylerii motorowej w Stryju. Służbę zakończył w stopniu bombardiera w 1933 roku. Zakwalifikowany do

kategorii A odbył jeszcze kurs radio-telegraficzny w 3. batalionie radiotelegraficznym w Przemyślu.

C.d.n.

Ryc.. Beznominalowa kartka pocztowa z karykaturą Mariana Haydzickiego.

TEZY ANALOGICZNE

W Biuletynie Informacyjnym połączonych „Union Maximaphile Internationale” i „Association Internationale Analogique” w czasie trwania I Kongresu Międzynarodowego (Francja, Dijon, wrzesień 1947) zostały opublikowane Tezy Analogiczne Mariana Haydzickiego. Poniżej zamieszczamy tekst dosłowny tak by czytelnicy sami mogli ocenić czy i jak zmieniły się regulacje dla klasy maksimafilii porównując je z obecnymi zasadami przedstawionymi w Regulaminie Specjalnym Oceny Ekspozycji Maksimafilii, dostępnym na stronie internetowej ZG PZF (www.zgpzf.pl).

1. Widokówka analogiczna jest to taka kartka widokowa, której obraz jest identyczny z obrazem (motywem) naklejonego na niej po stronie widoku znaczka pocztowego, a całość ostemplowana odpowiednim i przysługującym kasownikiem pocztowym, który swym kręgiem obejmuje tak naklejony na widokówce znaczek pocztowy jak i część pola widokówki.

2. Kartka widokowa mająca stać się widokówką analogiczną do motywu znaczka pocztowego nie może być w żadnym wypadku zrobioną (uzyskaną) przez powiększenie, skopiowanie, względnie sfotografowanie obrazu samego znaczka pocztowego. Widokówka analogiczna musi posiadać wszelkie cechy rzeczywistego pramotywu znaczka pocztowego (to jest obiektu, który posłużył za wzór projektującemu znaczek pocztowy) i ma w zasadzie więcej szczegółów niż sam znaczek pocztowy.

3. Tak obraz widokówki jak i główny motyw znaczka pocztowego winien być (o ile jest to możliwe) identyczny. Obrazy widokówek, które nie pokrywają się w zupełności z głównym motywem (obrazem) znaczka pocztowego tworzą kartkę analogiczną niepełną, procentowo mniej wartościową, zależnie od stopnia odchylenia w podobieństwie wzajemnym.

4. Miernikiem podobieństwa jest w każdym przypadku główny motyw widoczny na znaczku pocztowym. O ile znaczek pocztowy posiada motyw fantazyjny, a równocześnie i motyw wzięty z natury (rzeczywistości), bierze się pod uwagę jedynie motyw dający się udowodnić istnieniem w rzeczywistości. Przy istnieniu kilku motywów realnych widocznych na znaczku, a występujących w rzeczywistości nie zespołowo, do każdego motywu musi być stworzona oddzielna widokówka czyli odrębny motyw tworzący odrębną kartkę analogiczną.

5. Widokówka analogiczna może być frankowana wyłącznie znaczkiem pocztowym opłatnym względnie takim, który jest przeznaczony do opłat pocztowo-listowych przez osoby prywatne. Zatem znaczki pocztowe urzędowe, dopłatne, doręczeniowe, rozrachunkowe i inne przeznaczone do frankowania przesyłek pocztowych jedynie przez władzę względnie urzędy – nie mogą być użyte do frankowania kartek analogicznych.

6. Kartka analogiczna winna mieć tylko jeden naklejony po stronie obrazu widokówki znaczek pocztowy, wedle zasad filatelistycznych nieuszkodzony, możliwie bez arkuszowych boków (obramowań), a przy znaczkach pochodzących z bloków pamiątkowych jedynie z częścią

obramowania bloku pozwalającą ewentualnie stwierdzić pochodzenie znaczka pocztowego z danego bloku. Tak znaczek pocztowy jak i jego ewentualne obramowanie nie może zakrywać więcej jak $\frac{1}{3}$ część motywów wzajemnego podobieństwa widokówki do znaczka pocztowego.

7. Kartka analogiczna musi być ostemplowana pocztowo, po stronie obrazu, kasownikiem pocztowym tej miejscowości, której motyw widoczny na znaczku pocztowym i widokówce pochodzi, względnie miejscowość dana jest stałą siedzibą (lub była siedzibą) obiektu uwidocznionego w motywie znaczka pocztowego. Jeżeli w danej miejscowości nie ma placówki pocztowej używającej własnego kasownika pocztowego, kartka analogiczna winna być skasowana stemplem pocztowym tej placówki, w której rejonie doręczeń pocztowych znajduje się miejsce (lub było miejsce) stałego motywy zaczerpniętego do projektu znaczka pocztowego.

8. Znaczek pocztowy o motywach fantazyjnych (alegorycznych), którego pramotywny naturalny nie istniał i nie istnieje w rzeczywistości – nie może być użyty do frankowania kartki analogicznej ani w wypadku .gdymby kartkę widokową projektował sam autor znaczka pocztowego.

9. Znaczek pocztowy posiadający motywy obce, znajdujące się stale poza granicami państwa wydającego znaczek pocztowy i do tego państwa nie przynależne (ani nie były przynależne) – nie może być użyty do frankowania kartki analogicznej.

10. Widokówka analogiczna przedstawiająca godło danego państwa może być ostemplowana kasownikiem pocztowym dowolnego urzędu pocztowego na całym obszarze państwa wydającego tenże znaczek pocztowy.

11. Kartka analogiczna wraz ze swym znaczkiem pocztowym przedstawiająca osobę panującą (rządzącą) dawniej względnie w czasie teraźniejszym może być ostemplowana pocztowo na terenie całego państwa w granicach terytorialnej władzy danego panującego (rządzącego).

12. Kartka analogiczna osób zasłużonych (bohaterów narodowych, wodzów, sławnych ludzi, wynalazców, pisarzy, poetów, muzyków, członków rodzin panujących, członków rządu itp.) winna być ostemplowana pocztowo w miejscu ich urodzin, śmierci, wiecznego spoczynku albo też w miejscu związanym z ich historycznym pobytom lub czynem, względnie w miejscu ich twórczej pracy na terenie państwa wydającego znaczek pocztowy ofrankowujący kartkę analogiczną.

13. Widokówki i odnośne znaczki pocztowe przedstawiające obcokrajowców lub rodaków, którzy nigdy na terenie państwa wydającego znaczek z ich podobiznami nie zamieszkiwali względnie nie byli – nie mogą posłużyć do stworzenia kartki analogicznej, chyba, że równocześnie z wydaniem odnośnego znaczka pocztowego będzie wprowadzony do użytku pocztowego okolicznościowy kasownik pocztowy, którym by można było ostemplować

kartkę analogiczną. Kasownik pocztowy w tym przypadku musi być treścią związany z okolicznością wydania danego znaczka pocztowego.

14. Znaczek pocztowy portretowy i o motywach historycznych kraju okupowanego, na którym państwo okupujące dokonało swego nadruku używając tenże znaczek do obiegu pocztowego na terenie okupowanego kraju – nie może być użyty do ofrankowania kartki analogicznej. W wypadku, gdyby osoba przedstawiona na znaczku wydanym przed okupacją, a przedrukowanym przez okupujące państwo w dalszym ciągu pełniła obowiązki rządzącego względnie członka rządu okupacyjnego na terenie okupowanego kraju – znaczek taki może posłużyć do frankowania widokówki analogicznej.

15. Znaczek pocztowy przedstawiający żyjącą osobę panującą względnie rządzącą lub godło państwa okupującego- może być użyty do ofrankowania karty analogicznej stemplowanej pocztowo na terenie kraju okupowanego.

16. Kartka analogiczna musi być ostemplowana pocztowo jedynie w dobie (okresie) obiegu odnośnego znaczka pocztowego.

17. Kartka analogiczna nie może być po stronie swego obrazu zapisana, ani uszkodzona przez brak części rysunku odpowiadającej motywowi odnośnego znaczka pocztowego.

18. Znawcy i eksperci kartek analogicznych (analogofilii) gwarantują za rzeczywistość istnienia naturalnego pramotywu odnośnego znaczka pocztowego (jak np.: budowli, pomnika, portretu względnie fotografii znanej z istnienia przed wydaniem odnośnego znaczka pocztowego), za wartość kolekcjonerską, wierność podobieństwa motywów oraz za prawdziwość i właściwość użytego kasownika pocztowego. Winni oni swój stempelek gwarancyjny umieszczać na obrazie kartki analogicznej w bliskości znaczka pocztowego i kręgu kasownika pocztowego.

Oдноśny stempelek gwarancyjny winien być zgłoszony, zatwierdzony i zarejestrowany przez autorytatywny, międzynarodowy czynnik naczelny analogofilii.

Źródło: Filatelista nr 11, Warszawa 1955

KONKURS

Komisja Maksimafilii ZG PZF ogłasza konkurs na najlepszą polską kartę maksimum stworzoną w latach 2019 – 2020. Tematyka kart dowolna. Karty powinny być zbudowane zgodnie z Regulaminem Specjalnym Oceny Ekspozatów Maksimafilii (SREV) opublikowanym na stronie ZG PZF zatwierdzonym uchwałą Prezydium Zarządu Głównego Polskiego Związku Filatelistów nr 28/XX/2015/Prez. ZG PZF.

Zgłoszenia obejmujące imię i nazwisko Twórcy, adres email oraz skany obu stron karty prosimy nadsyłać na adres: Maksimafilia@wp.pl wraz ze zgodą na udział w konkursie oraz na publikację kart zgłoszonych do udziału w konkursie.

Najlepsze karty zostaną opublikowane w biuletynie, zwycięzca otrzyma zestaw trzech kart maksimum.

Kryteria oceny obejmą:

- stopień wizualnej zgodności trzech elementów karty maksimum (kartki pocztowej - widokówki, znaczka pocztowego umieszczonego po stronie ilustracji widokówki oraz datownika okolicznościowego).
- Stopień zgodności tekstu datownika.
- Oryginalność, znaczenie tematu i treści karty maksimum.
- estetyka i jakość wizualna.

Termin zgłaszania kart - 15 wrzesień 2021r.

Przykłady polskich kart maksimum z 2018 r. zamieszczamy na ostatniej stronie okładki.

